

לצביה הנהדרת-זכרך לברכה

ידידה יקרה, חברה נאמנה - אני מדברת אליך בלשון העבר, וזה לא היה צריך לקרות בשום אופן, אבל מי אני-כי אני כצל עובר וחולף והגורל הוא בידי שמים, בורא העולם לכל יכול.

צביה - את חסרה לי מאוד, הן כחברה כידידה וכדמות אצילת נפש שאוהבת שלום ורודפת שלום ותמיד, תמיד קידמת דרך ארץ והארת פנים.

צביה - את ניחנת בחוכמת חיים שהאל חונן אותך, את היית דוגמא למידות טובות, שאני לא אשכח לעולם, ובהן ידעת לשמח ולשמוח, לדאוג בשעת צער וכאב ורצון טוב תמיד לעזור, להקשיב לעודד ולתמוך. ובכל ארוע וארוע את הראשונה לתת שכם, ואת המוקד לכל ברוח נכונה וטובה.

צביה - את חסרה לי מאוד, במועדון, בטיול, בהתנדבות במסיבות ובנופש, ובחצר הגינה שלך שכל כך טיפחת, ישבנו שוחחנו ונהנינו, התיעצנו על חינוך, עזרה סבלנות ועל עוד הרבה מאוד ענינים שגרמו לי הרגשה טובה ונחת רוח להיות בחברתך ולשהות במחיצתך - תמיד היה לי טוב להיות איתך.

רק לפני שלושה ימים לפני העלמותך טיפלת בברך שלי בדאגה ובאהבה וביקשת ממני להשתדל להמשיך בטיפול כי זה יעזור, וממש ערב לפני הסתלקותך התענינת ושאלת לשלומי, וענית לי לך תודה-טוב.

למחרת בבוקר – שומו שמיים באה בשורת האיוב,
בדיוק בערב יום הדין, איך אפשר להבין?
הנסתרות לבורא העולם.

צביה – עצוב ומר לי, רע לי, דמותך מול עיניי בכל מקום
בכל פינה ובכל זמן.

יש לי כמה וכמה תמונות שבהן את נשקפת תמיד
מחייכת, ותמונה אחת שאת ואני יחדיו חבוקות,
תמונות שמחות וחיות.

צביה – היריעה לא תספיק מלהכיל לספר הכל
אודותיך, אני כותבת לך בשמי ואלייך, זהו רק
המעט לדמותך, ואם עוד יעלה בידי אשתדל
לכתוב עוד ועוד.

וזה שבא וקם להורגך – לא יזכר ברחמים, והאל
יחריב אותו ואת כל הבאים אחריו.
ה' יקום את דמך.

חברתי וידידתי, צביה היקרה – היי שם ברוכה למעלה
ותתפללי בעבורנו – שם תחת כסא הכבוד, וזכותך
תגן עלינו – אמן.

יהי זכרך ברוך מעתה ועד עולם!

בתודה על הכל שנתת לי בחייך,
ובעצב מר ורב ניפרדנו בטרם עת.

חברתך וידידתך – חוברה מרים
חמותו של בנג' הבכור יואב נ"י

חברות המועדון מספרות

מרים חוברה

ההתרשמות שלי ממנה באהבת חינוך שלא תלויה בדבר, אשה נעימה, טובה, עדיין לא נפרדתי ממנה, אני עדיין איתה. שבוע לפני הרצח במוצ"ש היא טיפלה בברך שלי בכוסות רוח ואמרה: "אם זה יעזור אז טוב". היא התקשרה בערב הרצח, שאלה איך הברך- היא עדיין איתי.

בשנת 1956 אני והיא התחברנו. היא היתה דמות אנושית אוהבת חיים, במסיבות התנהגה כמו בת 17. בשבתות אני הייתי יושבת איתה לבד ולפעמים יחד עם מלכה, אני מתארת אותה מולי. ובערב שבת האחרון ישבנו וצחקנו, היא ירשה בראש השולחן ממש כמו מלכה וזוהרת, ועוד אמרה "כמה אני אשתה ואוכל?" "כמה אפשר!", אלו תמונות שלא זזות לי מהעיניים. היא אירגנה את הכל בימי אבל ובשמחות. ביום החינה של שימרת אירגנו הכל וצביה איחרה והסבירה: "העיקר אני פה" באיזו שמחה, בטבעיות. מדי חודש בחודשו נהייתה יותר יפה, יותר זוהרת, היא ידעה איך להיות מאושרת, ידעה מתי לוותר, לא בכוח אלא בשכל. היא בעורקיי, היא כמו אחותי, בעצב או בשמחה היא תמיד איתי וקשה לי מאוד היום. חגגתי עם שלמה, עם בתי וחתני בחג הסוכות וזה היה קשה מאוד. יש לי המון זכרונות וצביה חסרה. כל הכלות מוזמנות לקחת פיתות, אוכל. בכל הנופים היא מופיעה. במועדון היתה מעירה: "לא כל הזמן לעבוד, באנו גם לשחק, לצחוק".

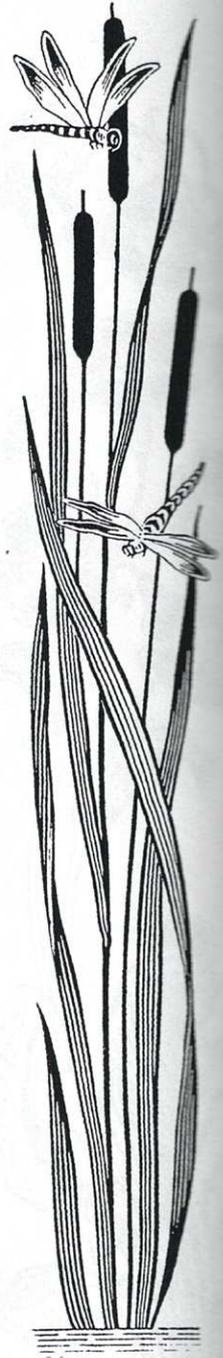
מלכה אהרן

צביה נכנסה למשפחה בשנת 1956 – בחג חנוכה, צביה היתה הגדולה במשפחה. צביה קיבלה כל אחד בצחוק, מי שנכנס אליה רעב יצא שבע. כשילדתי את ילדי היא היתה איתי, בכל שבת וחג היינו ביחד באותו שולחן. השולחן היה מוכן עם אוכל, פרחים, היא טיפלה בי כי ילדתי לידות קשות. היא כיבסה לי, בישלה לי, כמובן שהחזרתי לה באותו מטבע. לא היה הבדל בין ילדי לילדיה, השולחן והמקרר היו משותפים לכולם.

צביה עזרה לכולם, היא היתה גדולה, היא עבדה קשה, בחקלאות. היא נלקחה ללא סיבה, היא השאירה חלל גדול באווירה היומיומית. ספרים לא יספיקו לכתוב ולספר על צביה, אשה מיוחדת כזאת. צביה יודעת שאני אעזור לילדים שלה. היא הגיעה לאושר אבל לא סופי, כי היא חיכתה לחיים מאושרים בשביל נוח ודורית שיתחתנו.

מזל ערגי

אני מכירה את צביה משנת 1973, אשה טובה, תמיד חייכה, כשהייתה באה למועדון שיחקנו ביחד כל החברות. אם הייתי נפגשת איתה במכולת היתה אומרת "אהלן" כלומר בואי תיכנסי. הייתה דואגת לבת שלי אודליה שגרה עם דורית ושולחת להן פיתות ואוכל. אף פעם לא אמרה מלה רעה, היינו חברות טובות. הספקתי להכיר אותה טוב למרות שלא הכרתי אותה מתחילת ההתיישבות. כואב לנו על הרצח, שאלוהים יעזור לשלמה.

אסתר ברק

צר לי עליה, אני מצטערת שלא אילצתי אותה
לומר שלום באותו היום של תחילת הברוגז
כשאמרתי לה שלום והיא לא ענתה לי.
בתוך ליבי תמיד הערצתי אותה כי הכרתי אותה
מתוך נישואי לאחיה 43 שנה.
בתור גיסתה אני לא מאמינה שזה קרה. תוך כדי
השקיית הגינה אני מדמיינת שהיא עוד מעט תעבור.
לא ידעתי שיבוא יום ואני אגלה איך שאני לא הכרתי
את כל מה שמספרים עליה, למה במשפחה זה לא
היה כך, מה שהיה זה כל המחלוקת על המכולת,
על הגן, על נושאים ציבוריים. היא היתה אישה
המוגדרת: "על פיה ישק דבר", בעלה היה כמו
התינוק שלה. אחרי לידה היתה יוצאת לעבוד, אם היא
הייתה ערה היא הייתה מנצחת את הרוצח. היא היתה
חזקה, הייתה ג'דעית, חברמנית. אין לי מחשבה שלילית,
הייתי רוצה שתחזור לחיים והיינו מלבנים דברים.
זה נכון שבזמן האחרון היא היתה פורחת, ראיתי אותה
והיא היתה יפה. אפילו בעלי אמר לא מזמן שכאשר היא
הייתה עוברת ליד הבית שהוא הרגיש צורך עז לומר
לצביה: "שלום אחותי", אבל תמיד היא הפנתה את פניה
לצד השני. הדמות של צביה היא מולי, ביום ההתעמלות
לקחתי כסא עץ ששייך לה, כי היא עדיין לא הגיעה,
אני ישבתי עליו וכאשר היא נכנסה התקרבה אלי,
הושיטה את ידיה ואמרה "הכסא" ועניתי "בבקשה,
בבקשה". אלה המלים שהספקנו להחליף בינינו.
אנחנו צריכים כולנו להתפלל שיצליחו לתפוס את הרוצח.

רומה שוקרי

חבל על צביה, באה לנחם אותי ביום חוליי והתנצלה
שלא באה לבקר בבית חולים. באה בלי רכב, חזרתני
מבית החולים והיא באה לבקר. כואב לי הלב על צביה,
אין כמוה במושב מאור ולא שמעתי עליה מלה רעה.
אני מדמיינת אותה ולא מעכלת שהיא איננה.
במלבן ביקשו ממנה מאכל "זום" ואני התנדבתי לעשות,
צביה שכנעה אותי שהיא תכין, וחילקה להן בצלחות,
וביקשה מהאחות שתחמם להן למחרת את השארית.

מזל עטרה

כואב לי על צביה. צביה היתה מרגיעה אותי:
"מזל, תירגעי יהיה בסדר" היא באה לעשות חינה לבן
שלי בועז, כשאמרתי לה לא לשכוח ענתה:
"שאני אשכח, חס וחלילה".
לא צריך כל הזמן לספר דברים טובים רק כשבן אדם
מת, היא תמיד עשתה דברים טובים, לימדה אותי
לעשות טאבון, והכריחה אותי שהיא תעשה לי ולמרים.
עניתני לה שאני אשלם, היא לא נקבה מחיר וקיבלה מה
שנתתי לה. התנשקנו, התחבקנו ואחר כך ביררה איך
יצאו הפיתות. היינו חברות מאז שנים רבות,
אני רואה אותה מול העיניים.
כשהייתי במכולת הייתי שומעת את שלמה שואל:
"צביה יש אוכל?" והיתה עונה: "תתקדם, אני אבוא!"
אם הייתי שם בזמן הרצח הייתי עוזרת לה.
היא היתה החלטית, היא הייתה הקובעת,
בעלה היה הגב שלה. בחתונות היא היתה קמה
הראשונה לרקוד וסוחבת את כולם אחריה.

שרה עקל

בחג ראש השנה ראיתי אותה בבית הכנסת, התחבקנו והתנשקנו הרבה. זו היתה הנשיקה האחרונה. תמיד כשהייתי נכנסת למכולת היא הייתה פונה אלי ושואלת מה אני צריכה ועוזרת לי. היא תמיד אהבה לעזור, תמיד אמרה שלום, היא הייתה חביבה לכולנו ועכשיו היא חסרה לנו מאוד.

רומה פנחס

נפגשנו בעין שמר בשנת 1949, הכרתי אותה מלאת חיים, אהבה לרקוד, לשמות, רק שמעה את התוף ולא יכלה לישון. בשנת 1950 עלינו למעברה לעמינדב בפרוזדור ירושלים. היינו קבוצת חברות עם גיסתי ציונה, היה שם שמח ועשינו שמח בשנת 1951 בחתונות של 2 חברים ביניהם מלכה. בשנת 1952 הם עזבו את עמינדב – קוממי ופנחס, הם עברו לנורית עם ציונה וההורים, ויגאל עם הוריו עם אבא של משה, ואחרי שנה התחתנתי בעמינדב ואז עברתי למושב נורית ושם היינו בכל שמח ביחד, שרות, ובחתונה של מישהי ישבנו עד אור הבוקר – את זה לא אשכח בחיים, היו מתפלאים איך היינו מעיזות להישאר עד אור הבוקר. בחתונה של צפר ירדנו מנורית לגדעונה לעשות שמח ולשיר בחתונה, היו לנו חוויות שאי אפשר לשכוח אותן. צביה התחתנה ב- 17.12.1956 יום לפני שילדתי את בת שבע. רקדנו עד מאוחר, היה גשם בוץ, החליקו, נפלו, היה הרבה צחוקים ולמחרת הלכתי ללדת. יואב כבר נולד במאור. במאור חוינו הרבה חוויות, אחרי האסון עם משה צביה מאוד תמכה, עזרה ולא אשכח מה שעשתה למעני. הדברים הטובים יאמרו לזכותה. יהי זכרה ברוך!

טיול עם החברות

שרה יהודה

אני מכירה אותה מעמינדב, מנורית, מעבודות
בבית אריזה, היא היתה עובדת עד ארבע. מכבסת,
עובדת, בחורה חרוצה. הכרתי אותה עוד כנערה.
היתה בחורה טובה.

שרה מדמון

היתה חברה של כולם, גם במועדון, בשמחות היתה
הראשונה, שרה, מארגנת לידה חברות והשמח מתחיל.
היתה אמא טובה, סבתא טובה, חמות טובה, רעיה טובה,
נאמנה, בעלה ירגיש את כל הצער.
הייתי חושבת כל הזמן אם אפשר היה לפתוח את הקבר
ולראות את פניה היפים. היה לי רצון חזק לראות אותה.
היא אהבה להתנדב. גם במחלקה שלה בהתנדבות היא
חסרה, היא היתה לוקחת משחקים למיכל-חולה
במחלקה, ולא מוותרת על זמן משחקים.
הצוואה שהשאירה לי זה "התמדה" בהתנדבות.
היא תמיד היתה בעד התנדבויות.

יונה לחמי

כואב לי ולא אשכח את התמונה הזו: מספר ימים לפני
הרצח ישבנו באוטובוס והיא צחקה ממשוהו שנאמר,
ואפילו הנהג העיר כמה שהיא אוהבת לצחוק, כנראה
ש"הטובים הולכים". אפילו שהילדים רבו ביניהם,
איתה אף פעם לא קרה כלום.

זהרה טויל

צביה היתה אשה חרוצה יותר מכל אשה אחרת במושב, גם כשהייתי צעירה לא היה לי כוח וחריצות כמו שלה. כשהיה לה את יואב התינוק, היתה שמה אותו בארגז בין חבילות חציר שלא יהיה לו קר והיתה מרימה עם קלשון, חבילת חציר עד העגלה למעלה והיינו מתפללים איך היתה חזקה כל כך. ועוד הייתה עולה על כל החבילות על העגלה והסוּסה. עבדה קשה מאוד וצוחקת יותר מכולנו. כשהייתה עוברת בכביש, כאילו הכביש חי, הרגשתי שיש לה נוכחות.

שוש טויל-רכזת מועדון ותיקים

צביה הייתה מיוחדת וסמכותית. נהניתי להיות במחיצתה, תמיד היה מה ללמוד ממנה בכל נושא, היו לה טיפים בכל תחום, הן בבישול, הן בגידול ילדים, הן בזוגיות והן בטיפול רפואי ואפילו לימדה אותי לעשות "מכווה". היא היתה ידועה בחריצותה, ברצון הטוב לעזור, לארגן ולדחוף פרויקטים. היא הכניסה תחת חסותה את ילדיה הנשואים והרווקים, ושמרה על שלום בית ביניהם וזה יאמר לזכותה ששימשה דוגמה למופת לנשים כאם, כחמות, כסבתא. צביה היתה מיוחדת במינה ובדרכה, היא אמנם שירתה את בני ביתה ולא התפנקה, אך אמרה את דבריה בנחישות, בתקיפות ובהתאם למצב, ועליה יאמר "אסרטיבית ומיוחדת".
יהי זכרה ברוך!

טיול עם מועדון חברות בצפון

לזכור ולא לשכוח

צביה פנחס היקרה,
 שנה להעלמותך מאיתנו,
 ידידה נעימה דמותך מול עינינו.
 חיוך ממיס את לבנו.
 להיות במועדון ואת אינך – עצוב לנו.
 להיות ביום כיף בלעדייך – קשה לנו.
 לראות את דמותך מול עינינו – כואב לנו.
 חברה יקרה, כל הזמן נזכור אותך.
 על אהבת חינוך שיש בך, בנתינה, בעשיה,
 בשימחה, בעזרה, בהתנדבות ובכל דבר
 ציבורי ופרטי שאת ברצון ובאהבה
 תרמת ועשית. כמו-כן הורשת לבאים אחרייך
 כל אלה.
 חלפה שנה והלב לא מאמין שאת אינך עימנו.
 ולאהובייך הגדולים עם הקטנים נאמר
 שהבורא ינחם אתכם בנחמה גדולה משמים.
 מי יתן ולא תדעו צער ומכאוב, אמן כן יהי רצון
 תנחומי לכם משפחת פנחס יקרה מאוד.

לזכרך אהובה,
 ידידה, חברה יקרה,
 ממני
 חוברה מרים

שנה להסתלקותה של חמותי צביה פנחס ז"ל

דודה , חמותי היקרה !

אוהבת דואגת עוזרת ושומרת ונותנת ונותנת ונותנת. אוזן קשבת, עצה, דעה, מחשבה ותמיכה בחומר וברוח.

אוהבת שלום ורודפת שלום מוחלת ומכבדת. למרות שאינך, חשה אני את הווייתך, את חיותך כן גם היום ובעזרת ה' ובכל יום ויום. את הצלחת להנחיל לכולנו ללמוד את הטוב – ללמוד לאהוב ולכבד ולסלוח לדאוג ולפרגן בין האחים והאחיות הגיסים והגיסות החתנים והכלות. לא נלאה כוחך לעבור מהאחד למשנהו ולבדוק מה שלומו ושלא יחסר לו דבר ולבדוק יחד כיצד לפתור עיניינים בשיקול ובישוב הדעת – והכל בנחת וברוגע. בשבילי את המודל לאישה **לאמא** ולחמה ולסבתא, אפילו שלא רכשת השכלה, ניחנת בתבונה ובחוכמת החיים וכך בנית את ביתך, וראי כל אוהבייך אישך, בנייך ובנותייך חתנייך וכלותייך נכדייך וכל קרובייך נקבצו ובאו לך לעלות את זכרך שלא ימוש מעימנו ולספר בפועליך הנטוע בתוכנו. לקחו לנו אותך אבל לא לקחו לנו מימך את האהבה, הנתינה, הכבוד, היושר האמת והשלום להם חתרת. וכך תהיי שלנו לדורי דורות ולנצח נצחים.

מתגעגעת מיד – כלתך רחל

**על כל היפה שהיה וחלף, שוב יורד המסך בכבודות ודמעה עקשנית
תדגדג את האף ותסבול מפיצול אישיות.**

אמא! לפני שנה התקשרת אלי ושאלת אם אגיע ליום כיפור אז ענית לי לך שאני עובדת בבוקר ואם אשתחרר מוקדם יותר אגיע, ואכן הגעתי כדי ללוותך בדרכך האחרונה. כשקיבלתי טלפון באותו יום אמרו לי שאת לא מרגישה טוב, ואז עוד טלפון שדבר נורא קרה, אז נבהלתי ויצאתי מהר אבל לרגע קט אחד לא חשבתי ולא העליתי בדמיוני שזהו, את אינך. נגמר המסע שלנו, כי הרי את אמורה לעשות לי חינה גדולה ולשאת את ילדיי בזרועותייך, את הרי היית הכל בשבילי. הפה, הידיים, החלון של לעולם הסלע האיתן שלי ובעיקר **האמא** הנפלאה שאוהבת תמיד ולא חשוב מה אעשה ולאן אפנה.

והנה חלפה לה שנה קשה כואבת שבתחילה חשבתי שהכל נהרס מתפורר נשבר, אבל עם כל הקושי והכאב שאי אפשר לתאר אף לא במילה, נתת לנו צוואר: התקווה שהייתה בך עברה לנו בירושה, האהבה הרבה שהייתה טבועה בך, שמחת החיים, הכוח להמשיך ולא לוותר. עכשיו אני יודעת שאת איתו ממשיכה את המסע אבל מלמעלה, ועכשיו את מלאך לא בדמות אדם, אלא מלאך אמיתי. אז בקשה לי אליך **אמא** יקרה שמרי עלינו: על בעלך אישך אהוב נעוריך, ילדיך כלותיך, חתניך משפחתך הענפה. שמרי עלי הפכי אותי לחזקה. ובעיקר **אמא** אהובה שמרי על עצמך ונוחי על משכבך עד למסע שלנו הבא כי אכן זהו טבעו של עולם, שכל שמתחיל גם נגמר וכל שנגמר שוב מתחיל מחדש מעגל שאיננו נסגר.

במלאת שנה לזכרה של צביה פנחס

כי הנה הסתיו עבר הגשם חלף הלך לו,
הניצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע
וקול צביה נדם מתוכנו.
צביה ביום זה אנו מתכנסים במלאת שנה להרצחך
על ידי בני בלייעל ולהעלות את זכרך.

צביה ביום זה אני ארשה לעצמי לומר כמה משפטים
לדמותך ולמעשה ידיך.
צביה את שמת כאם למופת לבנייך ולבנותייך וכן לנכדייך
היית כנמרה וכלביאה להגן עליהם מכל דבר רע,
וגם להדריך אותם בדרכי נועם ומוסר
ולנהוג בהם כלפי כל אדם באשר הוא אדם.

צביה באשר לשלמה את היית לו כאם וכרעייה, כעיניים וכרגליים.
ופה כאם את הדרכת אותו וגם גידלת אותו,
וכרעייה את שמת לו כמשענת איתנה לעת נפילה
וכחומה בצורה להדוף כל צרה.
את שלמה עשית מלך בביתך ובין זרים.
כנ"ל שלמה עשה אותך כמלכה בכל מקום אשר בו נמצאתם.

צביה מתק שפתייך וחכמת חייך תמיד היו להשראה ולמידה הן בביתך
במשפחתנו וכלה במכרייך.
צחוקך הכנה והזך לא ימוש מנגד עיננו.
אהבת לארח כל הבא בשער ביתך, אין לו אח ורע בכל מקום.

צביה ! אם נאמר את כל מעשה ידייך כמו שאומר הכתוב
"רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה"
צביה פסוק זה אמת ויציב נכון וקיים הוא לגבייך ואין אף אדם אשר
הכיר אותך לא יוכל לומר לא כן הדבר.

ובזה אני אסיים כי כל אדם אשר הכירך, יוכל לכתוב ספר וכל זה לא ייגמר.

צביה לעולם לא נשכח אותך וזכרך יהיה חרוט על ליבנו לנצח.

מכל משפחת פנחס ומכל מכרייך
תהא נשמתך צרורה בצרור החיים אמון.

כבר חלפו להם שלושים. מאותו יום מר ונמהר יום ט' תשרי התשס"ב יום בו נלקחה מאתנו באכזריות נוראה. אשת החיל רבת החסד והפעלים **צביה פנחס** הי"ד, דמות מרכזית במשפחה ובקהילה. חסרונוך רב ועצום ודמותך לנגד עינינו תמיד. דאגתך לזולת לא ידעה גבולות, שנפגשנו כמה ימים לפני האסון, שאלת בקול נעים ואימהי "אהרון" ! מה עם תחנת המתנה וספסל למבוגרים ? זה יהיה **צביה**, זה יהיה ועל שמך אני מבטיח. תחסרי לנו מאוד בעתות שמחה ועצב: בשעות שמחה ידעת לשמח בחן ובטוב טעם. ובשעות עצב היית שם תמיד לנחם, לעודד, ולעזור.

רעיה – אם – וסבתא למופת היית כנאמר "**בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה**". נלקחת מאיתנו באכזריות וללא עת, ורק האל יודע איזו גזירה נוראה מיתתך ביטלה כאותם עשרה הרוגי מלכות. ואין פלא שנבחרת למטרה זו על ידי הא-ל כנאמר "בקרובי אקדש" כי גם בחייך היית מהמייסדים, חלוץ לפני המחנה, אמיצה, מופת לרבים, והמון הקרבה עצמית למען הזולת.

צביה ! מבחינה גשמית את אינך איתנו, אך רוחך ותורתך, נועם הליכותיך מלווה אותנו. את אישך, ילדייך, ונכדייך, "כנשר על גוזליו ירחף" בנית משפחה למופת. יראי ה' ההולכים בדרך ה'. צור ישרים יבורך המיישמים "שמע בני מוסר אביך ואל תיטוש תורת אימך".

על חסרונוך צווה ליבנו ובכתה עינינו .

נתפלל לה' שישלח מזור, נחמה ומרפה, לאישך, בנייך, נכדייך, משפחתך וכל הקהילה.

יחזקם האל הרופא לשבורי לב ויחבש לעצבותם.

ישלח גואל צדק, מתיו יחיה,

"יקום דם עבדיו השפוך"

ימחה דמעה מעל כל פנים

ונסו יגון ואנחה.

יהי זכרך ברוך לעד **ת,נ,צ,ב,ה**, - **אמן** .

מהמוקיר זכרך
ערגי אהרון

לשלמה והילדים !

איך אומר שלום ואין שלום,
איך נקדים שלום והאהוב שותק.
שלמה, ליבנו נשבר על לקיחתה מאיתנו,
אם כל המשפחה. ואם כולנו,

צביה היקרה הלכת מאיתנו ללא עת,
ואין בפינו מה לנחם.
כי כולנו מוכי הלם.

ת . נ . צ . ב . ה

משפחת פנחס הענפה

בס"ד

צביה פנחס ז"ל נולדה בתימן בשנת 1937,
בשנת 1949 עלתה לישראל במרבד הקסמים,
הם הגיעו למעברת עין שמר ולאחר מכן הועברו
למושב עמינדב לתקופה קצרה ומשם הועברו
למושב נורית בגלבוע, ושוב לאחר תקופה הגיעו
למושב מאור שהיה נטוש על ידי יהודי אירופה.
ב- 25.12.1955 נישאה לשלמה פנחס,
ומאז ועד יום מותה, ערב יום כפור תשס"ב
בשנת 2001, היא הייתה אשת חייל.

אני חופשית

ידיי מרצח ובן בליעל

קטע את נשמתי

יכולתי להישאר עוד יום אחד בעולם,

לצחוק, לעבוד, לאהוב את כולם.

אם לא השלמתי משימה – ככה זה נשאר,

מצאתי את מקומי כשהיום נגמר.

אם עזיבתי השאירה חללים,

תמלאו אותם עם זיכרונות מאושרים.

צחוק או נשיקה עם חברים,

כן... הדברים האלה, גם לי חסרים.

אל תקשו לעצמכם, תהיו שמחים תמיד,

אני מאחלת לכם את האור של העתיד.

טעמתי הרבה, חיי היו כל כך יפים,

זמנים טובים, שמחות, חיבוק של ילדים.

אולי הזמן שלי נראה מידי קצר,

אל תאריכו אותו עם אבל מיותר,

אני אשאר בלבכם, תהיו איתי תמיד,

אלוקים רוצה אותי עכשיו, הוא עשה אותי חופשית.